

VI FORESLÅR

Vi foreslår følgende statusopgørelse for 1955:

Årets bedste var „Robinson Crusoe“ af *Luis Bunuel*. Den var „klassisk“ og moderne, almenmenneskelig og sær, pietetsfuld og personlig, prosaisk og poetisk — uden at der fornemmedes en dualisme, en spaltning. Jo, vi står fast ved betegnelsen „et mesterværk“.

Meget højt sætter vi *de Sicas* „Umberto“, det mest konsekvent neorealistiske værk hidtil — *René Clément*s „Don Juan i London“, en slyngelkomedie, der godt kan nævnes i samme åndedrag som *Manns* „Felix Krull“ — og *Kinugasas* „Ingen kan tvinge et Hjerte“, i hvilken den ydre skønhed og den moralske blev til eet.

Udadtil blev 1955 et triumfens år for Danmark — førstepremier i Venedig til „Ordet“ og „Hvor Bjergene sejler“. Men vandtes der meget indadtil? Var der i de to film mennesker, som kom os så nær som *Bunuels* *Robinson* eller *de Sicas Umberto*? Var der ikke både hos *Dreyer* og *Bjarne Henning-Jensen* mere dvælen i billedernes skønhed end sundt for helheden? „Kosmorama“ foretrak *Astrid Henning-Jensens* mindre ambitiøse fortsættelse af den bevidst barnlige eventyrstil fra „Palle alene i Verden“: „Ballettens Børn“. Begrundelse forsøges givet i anmeldelsen i dette nummer. Under alle omstændigheder fyldte Danmark i billedet som ikke i en lang årrække.

Fra England kom den habile „Skotten og Skuden“ af *Mackendrick*. Frankrig: Vedrørende „French Can-Can“ af *Renoir* og „Madames Juveler“ af *Ophuls* var der splid inden for vore egne rækker; i hvert fald har begge instruktører skabt større ting. *Dassins* „Guld på Gaden“ indeholdt et overordentligt dygtigt iscenesat indbrud. Polen overraskede med den i det store og hele

meget smukke „De farlige År“, og Italien søgte nye veje med „Sansernes Rus“, „La Strada“ og „Napoli-Karrusellen“, vi indtager uden tøven det særstandpunkt (i Danmark og kun der) at holde mest af den første og den sidste.

Hollywood er det vanskeligst at give en fair bedømmelse af herfra under blokaden — „Carmen Jones“ var den bedste nye amerikanske film, vi så i 1955, og den så vi i Landskrona.

Blandt årets største skuespillerpræstationer var *O. E. Hasses* *Canaris* og *James Robertson*s *Justices* kaptajn i „Lille Doktor til Søs“ — for en gangs skyld spillede *Justice* uden sødt skælmeri.

Det er en lidt delikat opgave at placere vore egne premierer på nyere film i denne sammenhæng, lad os nøjes med at nævne nogle af dem, vi var mest glade for at kunne vise: „Der Verlorene“, „La Terra Trema“, „Les Anges du Péché“, „Manèges“, „Liang Shan-Po og Chu Ying-Tai“ og „Il Cap-potto“.

Et godt år trods (på grund af?) blokaden.

★

»The National Film Archive« i London har indbudt 5 udenlandske filmmuseumsfolk til i »The National Film Theatre« at vise hver en af de film fra deres samlinger, de sætter særlig højt. *Iris Barry* fra »The Museum of Modern Art Film Library« i New York har valgt *Sjöströms* fremragende »The Wind«, som vore medlemmer også vil komme til at se i år, *André Thirifays* fra filmmuseet i Bruxelles medbringer *Pabsts* »Tagebuch einer Verlorenen« med den blændende *Louise Brooks*, *Henri Langlois* »La Cinémathèque Française« foreviser »L'Enfant de Paris« fra 1910 af *Léonce Perret*, *Jan de Vaal* fra det hollandske filmmuseum foreviser »Überfall« og »Menschen am Sonntag«, og *Ove Brusendorff* har valgt *Dreyers* »Prästänkane«. *Ernest Lindgren* selv (Lederen af »The National Film Archive«) spiller *Jutzis* »Mutter Krausen's Fahrt ins Glück«. Det er meningen senere at invitere andre medlemmer af FIAF — filmmuseernes internationale organisation — til London med udvalgte film.

En edderkoppesag.
(»Cinema Nuovo«).

